

3594

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΝΑΘΑΝΑΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗ

[Εκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Καψοκεφάλου

1888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

188580

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΝΑΣΑΝΑΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΤΙΝΗ

[Εκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

Handwritten signature

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Καψοκεφάλου

4888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

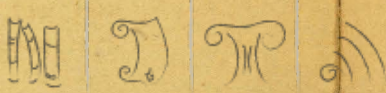
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

T

Ο ποίημα τῶν Τάφων, δι' οὐ ἀπηθανάτισθη ὁ ἔξοχος ἡμῶν συμπολίτης Φώσκολος, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ μόνον ὡς ἀπαράμιλλον ποιητικὸν καλλιτέχνημα, ἀλλ' ὡς γεγονός πολυσήμαντον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους, ὡς ἀφετηρία τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναγεννήσεως. Τὸ ἐν Ἀρκόλη καὶ Μαρέγγω νικηφόρον ξίφος κατέβαλλε μὲν ἐν τῇ χερσονήσῳ τὴν δεσποτείαν τῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἐνεκαίνιζε τὴν πολλῶ ἴσως φοβερωτέραν τυραννίαν τῆς δόξης· ἀπένευε τὴν ἀσφάλειαν ἀναλώμασι τῆς ἰσότητος, ἐκράτυνε τὴν εὐνομίαν ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἰταλικὸς λαὸς ἀντήλλαξε μόνον τὰς παλαιὰς πρὸς τὰς νέας ἀλύσεις· δὲν ἐνέμετο αὐτὸν πλέον ὁ ἱερεὺς, ἀλλ' ὁ στρατιώτης· ἡ ἀριστοκρατία τῶν οἰκοσῆμων ἐξέλειπεν, ἡ δὲ διαδεχθεῖσα αὐτὴν ἀριστοκρατία τῶν ἐπωμίδων οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ ὁποῖου ἐγεννήθη.

Ἡ ἰσότης λοιπὸν, ἦν τὸ ἐθνοσωτήριον σάλπισμα τοῦ 1789 ἐκήρυξεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἦν αἱ δημοκρατικαὶ στρατιαὶ παντοῦ εἰσελαύνουσαι ἐκόμιζον, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας των, εἰς τὴν οὐραγίαν αὐτῶν ὡς ἀποζημίωσιν τῆς κατακτήσεως, δὲν ὑφίστατο ποσῶς ἐν Ἰταλίᾳ. Αἱ κοινωνικαὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων πολιτῶν διακρίσεις, προνομιοῦχων

τῶν μὲν τῶν δὲ αποκλήρων, ἐξηκολούθησαν ἐν γένει καὶ μετὰ τὰ μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς
ΙΑΚΩΒΟΥ ΝΕΦΕΩΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑΡΧΕΙΟΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

αὐτῆς πατρίδος· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ νεκροταφεί-
 ω, ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ τῆς δημοκρατικω-
 τέρας τῶν ἀρχῶν, τοῦ Θανάτου, τὰ ὅσα τοῦ
 ἐνίοτε ἐπιφανοῦς πτωχοῦ, συγγεόμενα ἐν ἀ-
 στόργῳ φυρμῷ μετ' ἐκείνων τῶν ἐν πενία
 ὁμοταγῶν του, ἀπιστεροῦντο σκληρῶς τοῦ
 φόρου ἐκείνου δακρύων καὶ δεήσεων, ὅστις
 ἀπεδίδετο εἰς τὸν τάρον τοῦ ἀφανοῦς πλου-
 σίου. Τὴν τοιαύτην μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἀνι-
 σότητα κατήγγειλεν ὁ Φώσκολος ἐν τῷ ποι-
 ῆματί του, κηρύττων οὕτω τὴν ἰσότητα με-
 ταξὺ τῶν ζώντων, καὶ ἀναδειχθεὶς ἐν τοῖς
 γράμμασιν ἡγήτωρ καὶ πρωτοστάτης τῆς πο-
 λιτικῆς τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος παλιγ-
 γενεσίας. Ἡ ἱστορία τῆς ἀπὸ πολλῶν αἰ-
 ῶνων ληθαργούσης Ἰταλίας δὲν τῷ παρεῖ-
 χε δυστυχῶς νίκας καὶ τρόπαια, ὅπως
 δι' αὐτῶν ἠλεκτρίση τὰ ἄτολμα τέκνα ἀδου-
 λώτων προγόνων· ἡ ἀνάπλασις τοῦ νεκροῦ
 ἔθνους ἔπρεπε νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν τάφων,
 οὕτω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἠρώου τῶν
 μαχῶν καὶ τῶν θριάμβων, ἐκάλεσε τοὺς Ἰ-
 ταλοὺς εἰς τὸ ἐν Φλωρεντία πολυάνδριον τῶν
 ἠρώων τοῦ πνεύματος ὅπως ἐκεῖθεν ἀρυσθῶ-
 σιν ἐμπνεύσεις καὶ διδάγματα. Ἐν τῷ πολυ-
 ἀνδρίῳ ἐκείνῳ παρεσκευάζε τοὺς μέλλοντας
 τῆς ἐλευθερίας προμάχους· ὅπως δὲ οὔτοι μὴ
 ἀποθαρρυνθῶσι ποτὲ ὑπὸ τῶν κινδύνων καὶ
 τῶν ἡττῶν τοῦ ἀνίσου κατὰ τῶν τυράννων
 αὐτῶν ἀγῶνος, ἐξύμνει, οὐχ ὡς ὁ Ὀμήρος,
 τὸν τροπαιοῦχον ἐπιδρομία, ἀλλὰ τὸν εὐγε-

νή ἡττημένον, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀμύνης τῆς γε-
 νετεείρας αὐτοῦ γῆς ἠρωϊκῶς τελευτήσαντα.

Ἐπὶ τοιαύτην ἔποψιν τὸ ποίημα τῶν Τά-
 φων δύναται νὰ κληθῇ οὐ μόνον τὸ πρῶ-
 τον δοκίμιον νέας ποιητικῆς σχολῆς, ἀλλὰ
 καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἰταλίας ἀ-
 γῶνος, τὸ πρόγραμμα τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς
 ἀνακαινίσεως. Δι' αὐτοῦ ἡ ποίησις ἀποβα-
 λούσα τὸν χαρακτῆρα ἀσκόπου παιδιᾶς με-
 τεβλήθη εἰς τελεσιουργὸν ἐλατήριον ἐθني-
 κῆς δράσεως καὶ εὐκλείας· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀπέρ-
 ρευσεν ἡ σεπτὴ ἐκείνη φάλαγξ τῶν ἰταλῶν
 ἀοιδῶν, οἵτινες μεταβαλόντες τὴν χορδὴν τῆς
 λύρας των εἰς νευρὰν τόξου ἠκόντισαν ἄσμα-
 τα παντὸς βέλους αἰχμηρότερα κατὰ τῶν τυ-
 ράννων των. Ἡ ποίησις αὕτη παρεσκεύασε
 τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας πολέμους· πρὶν ἢ δὲ
 τὸ ξίφος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ τοῦ
 Γαριβάλδη καὶ ἡ μεγαουργὸς τοῦ Καβούρ
 διάνοια ἀναγάγῃ τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ γεωγρα-
 φικῆς ἐκφράσεως εἰς ἐθνικὴν ἀτομικότητα,
 τὰ τέκνα τῆς Ἰταλίας ἤξευρον νὰ μάχωνται
 ἐν Παστρέγκω καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν ἐν Κουρ-
 τατώνη ψελλίζοντα ἐν τῷ ἐπιθανατίῳ αὐ-
 τῶν ῥόγγῳ τὰ ἄσματα τῶν Τυρταίων των.

Ἦδη ἡ χειραφεσία τῆς Ἰταλίας ἐπετεύ-
 χθη· τὸ δὲ εὐγνωμονοῦν ἔθνος, ἅμα συμπλη-
 ρῶσαν τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἐνότητα, ἐξένι-
 σεν ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ πολυανδρίῳ, ὅπερ ὁ
 Φώσκολος τῷ ὑπεδείκνυεν ὡς τὸ ὄρητήρι-
 ον τῆς ἐνεργείας του, τὰ ὅσα τοῦ ἱερο-

φάντου τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θριάμβων του. Ἡ πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ εὐγνωμοσύνη ἀνήχθη αὐτόχρημα εἰς λατρείαν, ἡ δὲ μελέτη τῶν ἔργων του ἀποτελεῖ νῦν τὴν ἀποκλειστικὴν ἀσχολίαν πλείζων ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἐν Ἰταλίᾳ τεχνοκритῶν καὶ λογίων. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδιαιτέρα ἡμῶν πατρίς, ἡ ἐπὶ τοιοῦτῳ τέκνῳ δικαίως σεμνυνομένη, πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ ὑποδεχθῆ διαπρεπεῖς τῆς Ἰταλίας πολίτας προσφέροντας αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ καὶ διαπιστοῦντας οὕτω τὴν μεταξὺ τῆς πραγματικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην ἀλληλεγγύην φίλτρου καὶ δόξης. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ν' ἀποτίσῃ, καθ' ὃν τρόπον δύνανται, εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ζακυνθίου ἀοιδοῦ τὸν φόρον τῆς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ του. Ἄξιον δὲ παντὸς ἐπαίνου θεωροῦμεν τὸν νεαρόν καὶ εὐφύεστατον ἡμῶν συμπολίτην κ. Ναθαναὴλ Ἰωάννου Δομενεγίνην, μεταγλωττίσαντα ἐμμέτρως ἐν ὁμοιοκαταληξίᾳ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ λῖαν ἐπιτυχῶς ἔργον, ἐν ᾧ τὸ ἐν πολλοῖς ιδιόρρυθμον τοῦ λεκτικοῦ καὶ τοῦ ὕφους καθόλου, ὡς ἐπίσης τὸ ὕψος τῶν λῖαν συνεπτυγμένως ἐκφραζομένων ἰδεῶν, παρουσιάζουσι τοσαύτας δυσχερείας εἰς τὸν μεταφράζοντα.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10ῃ Μαρτίου 1888.

Μ. ΜΑΡΤΩΚΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

Κυπάρισσος σκιάζουσα ἀγαπητὸν μνημεῖον
Βαλσαμωμένον ἐξ ἀγῶν ἐρωτικῶν δακρύων
Ἡδύνει τάχα τὴν σκληρὰν σκοτίαν τοῦ θανάτου;
Ἄν ζωηρὰ ὑπὸ τὸ φῶς ἡλίου λαμπροτάτου
Πάντα τὰ ζῶα καὶ φυτὰ τῆς γῆς ζωογονοῦνται,
Πλὴν δι' ἐμὲ μαραίνονται καὶ πάντα ἀμαυροῦνται,
Ἄν αἱ στιγμαὶ τοῦ μέλλοντος πλέον δὲν θὰ πετώσιν,
Εἰς τὸ βεμβάζον βλέμμα μου νὰ τὸ παρηγοῶσιν,
Οὐδὲ θ' ἀκούω παρὰ σοῦ, φίλε, (1) τὴν ἄρμυξαν
Τῶν στίχων σου ἐμπνεύσαν τερπνὴν μελαγχολίαν,
Ὡς καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Μουσῶν, τῶν ἱερῶν παρθένων,
Δὲν θὰ λαλῆ ἁρμονικῶς τὰ στήθη μου εὐφραίνον,
Οὐδὲ τοῦ θείου ἔρωτος ἐκείνο, ὕπερ μόνον
Βάλσαμον εἶναι τῶν πολλῶν τοῦ βίου μου ἀγῶνων,
Τί ὠφελεῖ, Ἰππόλυτε, τί ὠφελεῖ μνημεῖον,
Ἄν ἀπολέσω τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου βίον,
Ὅπερ νεκρὰ τὰ μέλη μου ἐκ τῶν λοιπῶν χωρίζει
Ὅσα εἰς γῆν καὶ θάλασσαν ὁ θάνατος σκορπίζει;
Ἐγκυτάτα λείπει τοὺς νεκροὺς καὶ ἡ Ἑλπίς εἰσέτι,
Ἐνθ' οἱ ζῶντες μετ' αὐτῆς διέρχονται τὰ ἔτη,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Ἀποτίνεται πρὸς τὸ, Ἰππόλυτον Πινδεμόντην.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Καὶ πέπλος λήθης ζοφερός τὸ πᾶν περικαλύπτει,
 Ἐνθ' ἰσχύς δραστήριος μοιραίως ἐπιπίπτει,
 Τὰ πάντα δὲ καταπονεῖ, μαστίζει ἀενάως,
 Κ' ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον καταβυθίζει χάος.
 Ματαίως δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀγῶνας καταβάλλει.
 Ὁ χρόνος παρερχόμενος τὰ πάντα μεταβάλλει.

Πλὴν διατί πρὶν ὁ θνητός εἰσέτι τελευτήσει,
 τὴν αὐταπάτην τὴν τερπνὴν ζητεῖ νὰ λησμονήσει,
 Ἐκείνην, ἥτις ὡς ἰσχύς μοιραία ὑπερτάτη
 Νεκρὸν εἰς τὸ κατώρλιον τοῦ Ἄδου τὸν φυλάττει;
 Τάχα δὲν ἀπεκδύεται τῆς πενθηρᾶς σκοτίας,
 Ἐὰν ἐντὸς ἀνίσταται περιπαθοῦς καρδίας;
 εἶναι τῶντι δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ γλυκεῖα,
 Ὅποταν ἀνταπόκρισιν εὐρίσκη ἡ καρδία.
 Χάριν αὐτῆς συχνότατα ἐκ τῶν ἀποθανόντων
 Συζῶσι πλείστοι προσφιλῶς μετὰ τῶν ἐπιζώντων,
 Ὅποταν εὐσπλαγχνος ἡ Γῆ, ὡς μήτηρ ἔρασμα,
 Ἐκεῖνον ὃν παρέλαβεν ὡς βρέφος ἡ ἰδία,
 τὸν παραλάβῃ καὶ νεκρὸν, καὶ ἂν τὸν προφυλάξῃ
 Μήπως ἀγρία καταγιγῆ τὴν τέφραν του ταραξῆ,
 εἴτε ὁ θροῦς, ὃν προξενεῖ τὸ εἶμα διαβάτου,
 Προσφέρουσα τὸν κόλπον της ὡς ἄσυλον θανάτου.
 Συνάμα δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κεχαραγμένον
 εἰς πλάκα μνημονεύεται, καὶ μυροβολημένον
 Δένδρον φιλόξενον σκιὰν γαλήνης γλυκυτάτης
 Ρίπτει ἐπὶ τῆς τέφρας του, τέφρας προσφιλεστάτης.

Μόνον ὁ μὴ καταλιπὼν φίλτρου κληρονομίαν
 Μόνος αὐτός αισθάνεται τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.
 Ἐὰν δὲ μετὰ θάνατον τὸ πνεῦμά του ζητήσῃ,
 Ἄν δύναται, πλανώμενον θά τὸ παρατηρήσῃ
 Ἐν μέσῳ σκότους ζοφεροῦ Ἀχρονεῖων θρήνων,
 Ἡ εἰς τὴν θείαν πτέρυγα τῆς εὐσπλαγχνίας κλίνον.
 Πλὴν ἄφησε τὴν τέφραν του ἐν μέσῳ ἐρειπίων,
 Ὅπου δὲν εὐχεται γυνὴ μετὰ θερμῶν δακρύων,
 Οὐδὲ ἀκούεται βαθὺς μυστηριώδης στόνος

εἰς ὄντινα διέρχεται ἐκεῖθεν ὄλως μόνος,
 Ὅν ἐκ τοῦ τοῦ τάφου εἰς ἡμᾶς ἡ φύσις ἀναπέμπει.

Οὐχ ἤττον νέον θῆσπισμα τοὺς τάφους ἀποπέμπει
 Ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνον στοργὴν ἐρωτικῶν βλεμμάτων,
 Καὶ ἀφαίρει τὸ ὄνομα νεκρῶν προσφιλεστάτων.
 Καὶ ἄταφος, ὦ Θάλεια, κεῖται ὁ λειτουργός σου,
 εἰς ὃν ὀφείλεται λαμπρός ὁ θεῖος στέφανός σου,
 Καὶ τοῦτον σοὶ ἐδώρησε μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
 Ἀφοῦ ὠρκίσθη πρὸς ἐσὲ ἀγάπην αἰωνίαν.
 Καὶ σὺ τότε τὸ ἄσμά του (1) κοσμοῦσα ἐμειδίξας
 Πικρῶς τὸν Σαρδανάπαλον κεντοῦν τῆς Λομβαρδίας,
 Ὅν οὐδὲν μᾶλλον ἕτερε τοῦ μυκηθμοῦ ἐκεῖνου
 Ἦχουόντος εἰς τὰ σπήλαια Ἄδου καὶ Τικίνου,
 Ἄπερ ἀγέλας ἔκλειον βοῶν παχυνομένων
 Καὶ πλείστας εἰς τὸν ἄεργον τροφᾶς ὑποσχομένων.
 Ὡ Μοῦσα, ποῦ εὐρίσκεσαι; Δὲν ἔρχεσαι σὺ πλέον
 Ἐδῶ, ὅπου στενάζω νῦν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
 τὴν προσφιλῆ ἐπιποθῶν τοῦ οἴκου μου ἐστίαν
 Προάγγελόν σου στέλλουσα τὴν θείαν ἀμβροσίαν.
 Ἄλλοτε σὺ ἐθώπευες τὴν ποθητὴν φιλύραν,
 Ἐπ' ἣν ἐκεῖνος μετὰ σοῦ ἐτάνωε τὴν λύραν.
 Νῦν ὅμως αὐτὴ κλίνουσα τὸ φύλλωμά της φρίσσει
 Μὴ δυναμένη τὴν σκιὰν αὐτῆς πλέον νὰ χύσῃ
 εἰς τὴν ψυχρὰν τοῦ γέροντος ἐσχάτην κοιτίαν,
 Πρὸς ὃν παρεῖχεν ἄλλοτε τσσαύτην ἡρεμίαν.
 Καὶ ἴσως τώρα κλαίουσα ζητεῖς ἀδημονοῦσα
 Ποῦ κεῖται τοῦ Παρίνη σου ἡ κεφαλὴ, ὦ Μοῦσα.
 Ἡ πόλις, ἥτις αἰοδοὺς εὐνούχους κολακεύει,
 τοῦ ποιητοῦ της ἀγνοεῖ τὴν μνήμην νὰ λατρεύῃ,
 Καὶ ἀρνηθεῖσα εἰς αὐτὸν σκιὰν, λίθον, μνημεῖον,
 τὸν ἐγκατέλειψε μακρὰν εἰς ἔρημον πεδίον.
 τίς οἶδε ποῖα κεφαλὴ αἰμάσσει τὰ ὀστέα του
 Ληστοῦ ἐγκαταλείψαντος τὰ κακουργήματά του

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὸ σκληρὸν ἰκρίωμα! ἐν μέσῳ ἐρείπιων
 Καὶ ἀκανθῶν νῦν βλέπει τι; λάκκους πολλῶν μνημείων·
 Καὶ καταφεύγει εἰς αὐτοὺς ἢ κύων πλανωμένη,
 Καὶ σκάπτει, σκάπτει, καὶ ζητεῖ τροφὴν ὠρουμένη.
 Ἄκουεις νυκτικόρακα ἐντὸς εἰς τὰ κρανία,
 Ὅσακις λάμπει δι' αὐτὸν σελήνη ἀπαισία,
 Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός ἄργα νὰ πτερυγίζῃ,
 Καθήμενος ἐπὶ σταυρῶν ξυλίνων νὰ γογγύζῃ,
 Καὶ μὲ νεκρώσιμον λυγμὸν τὸ φῶς νὰ καταρᾶται,
 Ὅπερ ἐξ ἄστρου συμπαθοῦς εἰς τοὺς σταυροὺς πλανᾶται.
 Μάτην, Θεά, τῆς ἀφεγγούς νυκτός ζητεῖς τὴν δρόσον
 Ὅπως εὐφράνη; τὸν νεκρὸν τοῦ Ποιητοῦ· ἐφ' ὅσον
 Δὲν ποτισθῆ ἐκ θαλαρῶν περιπαθῶν δακρύων,
 Ἄνθος δὲν φύεται τερπνὸν εἰς προσφιλεῖς μνημείων.
 Ἄφοῦ τὰ δικαστήρια, ὁ γάμος, ἡ θρησκεία
 Τοσοῦτον ἐξημέρωσαν τ' ἀνθρώπινα θηρία,
 Τὸν τεθνεῶτα ἔσωζε τοῦ ζωντανοῦ ὁ ἔρωσ
 Ἄπὸ τὴν ἀσπλαγχνον ὀργὴν τοῦ δυσμενοῦς αἰθέρος,
 Καὶ ἤρξατο τὰ λείψανα πιστῶς νὰ ἀσφαλίζῃ,
 Ἄπερ πρὸς ἄγνωστον σκοπὸν ἢ φύσις προορίζει.
 Τοῦ τεθνεῶτος τὰ ὀστά δὲν τρώγουσι θηρία
 Ἄφ' ὅτου πάλλαι δι' αὐτὰ τοῦ ζῶντος ἡ καρδία.
 Οἱ τάφοι ἦσαν δείγματα τῶν ἀνδραγαθημάτων,
 Βωμοὶ ἐπίσης ἱεροὶ υἱῶν προσφιλεστάτων·
 Ἐκεῖθεν τείνοντες τὸ οὐς παρὰ τῶν ἐρεστίων
 Θεῶν χρησμοὺς ἐδέχοντο ὡσεὶ ἀπὸ μαντείων,
 Καὶ ἐτηρεῖτο ἱερὸς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων
 Ὅρκος ἐπικαλούμενος τὴν τέφραν τῶν προγόνων·
 Καὶ διὰ φίλτρων εὐγενῶν, ὡς καὶ φιλοπατρίας,
 Ἐπὶ μακρὸν ἐτήρησαν ἱεροτελεστίας,
 Δι' ὧν ταύτην ἐδόξαζον τὴν ἀληθῆ θρησκείαν
 Τὴν μόνην καταστρέψασαν αἰσχρὰν ἀκολασίαν.
 Δὲν ἀπετέλουν πάντοτε εἰς τοὺς ναοὺς ἐδάφη,
 Τῶν εὐσεβῶν τὰ ὄμματα προσβάλλοντες οἱ τάφοι,
 Οὐδὲ ἠνώχλει τοὺς πιστοὺς τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ

Ἡ ὀχληρὰ τοῦ πτώματος ἐκαίνη δυσωδία,
 Μολύνουσα τὸν λίθον τὸν ἐπὶ τῶν ἀγίων
 Ἄναπνεύμενον ὡσεὶ ἐκέτευε τὸ Θεῖον,
 Οὐδὲ ἀπεικονίζετο δεινὴ καὶ φρικαλέα
 Τὰς πόλεις συνταράσσουσα τῶν σκελετῶν ἡ θεία,
 Οὐδὲ μητέρες ἔντρομοι καθ' ὕπνον ἐγερθεῖσαι
 Τὴν κεφαλὴν τοῦ βρέφους τῶν ἐζήτων ταραχθεῖσαι
 Ἐκτείνουσαι βραχίονας γυμνοὺς νὰ προφυλάξουν
 Μήπως βαθεῖαι οἰμωγαὶ τὸν ὕπνον του ταραξουν
 Νεκρῶν, οὐς ἐβασάνισε τῆς λήθης ἡ σκοτία,
 Καὶ οἵτινες ἐστέναζον εἰς παγερὰ μνημεία
 Τοὺς κληρονόμους, τοὺς υἱοὺς, τοὺς φίλους τῶν ζητοῦντες
 Καὶ τὴν ὠνίαν δέησιν μὲ πόνον ἀπαιτοῦντες.
 Πλὴν κέδροι καὶ κυπάρισσοι πληροῦσαι τοὺς ζεφύρους
 Δι' ἀρωμάτων καθαρῶν τερπνὰς σκιὰς ἀπείρους
 Εὐσπλάγχχνως διεσκόρπιζον εἰς προσφιλεῖς μνημεία,
 Καὶ ἐπιπτον τὰ δάκρυα εἰς τιμαλπῆ ἀγγεῖα.
 Ποτὲ νεκρὸς δὲν ἔμενεν εἰς παγερὰν σκοτίαν·
 Ἄπέσπα πᾶς τῶν φίλων του ἀκτίνα οὐρανίαν
 Χαρίζων μετὰ στεναγμοῦ εἰς τὸν ἀποθανόντα
 Ὅτι ὁ θνήσκων πάντοτε ζητεῖ ἀπὸ τὸν ζῶντα.
 Πάντα τὰ στέρνα τῶν θνητῶν ἐνῶ ψυχοῦραγοῦσι
 Τὸ φεῦγον φῶς στενάζοντα πικρῶς ἀναζητοῦσι.
 Ὑδατα ἔτρεχον ψυχρὰ ἐκ τῶν πηγῶν καὶ ἴα
 Μετ' ἀμαράντων ἐθαλλον κοσμοῦντα τὰ μνημεία,
 Καὶ πέριξ ἐσκορπίζετο ὠραία εὐωδία
 Ἀγνώστων μύρων ὡς πνοὴ τοῦ Παραδείσου θεία,
 Μαγεύουσα τὸν εὐσεβῆ, ὅστις εἰς τάφον κλαίων
 Τὰς συμφορὰς του ἔλεγεν εἰς φίλον του ἀρχαῖον.
 Ἡ δ' εὐσεβῆς καὶ σεβαστὴ αὐτὴ παραφροσύνη
 Ἠδυπαθῆ συγκίνησιν εἰς τὴν καρδίαν χύνει
 Καὶ καθιστᾷ ἀγαπητοὺς εἰς τὰς Ἀλβιονίδας (1)

Τούς κήπους τοὺς ἐγκλείοντας πενθίμους πυραμίδας.
 Ἐκεῖ στρογγὴ τὰς ὁδηγεῖ μητρὸς ἀποθανούσης,
 Ἐκεῖ τὸν ἦχον ἤκουσαν φωνῆς ἱκετευούσης,
 Φωνῆς ἀγνώστου, Ψελκτικῆς πνευμάτων αἰθερίων
 Ἐπιποθούτων παλμωδῶς ἐκείνον τὸν ἀνδρείον, (1)
 Ὅστις ἰστίον νικηθὲν ἠθέλησε νὰ σκάψη,
 Ὅπως ἐκεῖ τὸ σῶμά του τὸ δοξασμένον θάψη.

Πλὴν ὅστις δὲν αἰσθάνεται λαὸς τὸ μεγαλεῖον,
 Τρόμος δ' ἰθύνει καὶ χροῦς τὸν ἀστικόν του βίον,
 Τοὺς τάφους βλέπει, τὰς πομπὰς, τὴν ἐξοχὸν κηδείαν
 Ὡς περιττὴν, ὡς πένθιμον εἰκόνα ἀπαισίαν.
 Νῦν ὁ ποικίλος σοφιστὸς τῶν εὐγενῶν πλουσίων,
 Ὁ ὄχλος οὗτος τῶν σοφῶν καὶ εὐκλεῶν λογίων,
 Τὸ κόσμημα, ἡ ἀληθῆς ψυχὴ τῆς Ἰταλίας,
 Θάπτεται ζῶν ἐντὸς αὐτῆς βριθούσης κολακείας,
 Καὶ ἔρπων δούλος ταπεινὸς βασιλικῶν νευμάτων,
 Ὡς μόνην δόξαν θεωρεῖ τὴν δόξαν τῶν σεμμάτων.
 Ἡμεῖς ζητοῦμεν ταπεινὰς ἡρέμους κατοικίας
 Ὅποταν παύσῃ ἡ ζωὴ μαζῆ μετὰ τὰς πικρίας,
 Καὶ δὲν ἐγκαταλείψωμεν χρυσοῦ κληρονομίαν,
 Ἀλλὰ θερμὰ αἰσθήματα εἰς τὴν πιστὴν φιλίαν,
 Συνάμα δὲ παράδειγμα ἀσμάτων τῆς καρδίας
 Καθὼς καὶ ὕμνων φλογερῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Ἐν μέσῳ τάφων σεβαστῶν, ἐνδόξων μαυσωλείων,
 Ἀρύονται οἱ ἐνδοξοὶ ἐμπνεύσεις μεγαλείων.
 Ὡ Πινδεμόντη, προσφιλεῖς, ἀγίας καθιστῶσι
 Τὰς πόλεις ὅταν ἐξοχοὶ ἐντὸς αὐτῶν ταφῶσι.
 Καὶ ὅταν παρετήρησα (2) τὸ σεβαστὸν μνημεῖον

(1) Τὸν ναύαρχον Νέλσωνα, ὅστις ἀφοῦ ἐκυρίευσεν ἐν Αἰγύπτῳ τὴν γαλλικὴν ναυαρχίδα «Ἀνατολήν» ἀπέκοψε τὸ ἰστίον αὐτῆς ἵνα τὸ μεταχειρισθῆ ὡς ἴδιον αὐτοῦ φέρετρον.

(2) Εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον (Santa Croce) ναὸν ἐν Φλωρεντίᾳ.

Ἐκείνου τοῦ μεγαουργοῦ (1) τὴν κόριν περικλειόν,
 Ἐκείνου, ὅστις τὴν ἰσχὺν τοῦ σκῆπτρου περισέλλων
 Τὰς δάφνας του ἀπέκοψεν εἰς τοὺς λαοὺς ἀγγέλλων
 Ἐκ πόσων σύγκεινται πικρῶν δακρύων καὶ αἱμάτων,
 Διὰ πόσων δ' ἐκτίθησαν κλαυθμῶν καὶ ἐγκλημάτων.
 Καὶ ὅτε ἐσταμάτησα τὸν τύμβον θεωρήσας
 Ἐκείνου (2), ὅστις Ὀλυμπον ἐν Ῥώμῃ νέον κτίσας
 Εἰς τοὺς θεοὺς παρέδωκε, καὶ ἄλλο μαυσωλεῖον
 Ἐκείνου (3), ὅστις εἰς γνωστοὺς διέβλεπε πλησίον
 Ἀγνώστους κόσμους εἰς λαμπρὸν αἰθέρα πλανωμένους,
 Ὑπὸ ἡλίου ἀπλανοῦς ἀκτινοβολουμένους,
 Τοῦ ἀχανοῦς πρώτος αὐτὸς τὸν δρόμον διακρίνας
 Καί τοῦτον εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ Ἀγγέλου (4) προσεκτείνας,
 Μακάριοι, ἐφώναξα, σὺ καὶ οἱ ζέφυροί σου,
 Αἱ αὔραι σου, αἱ ζεῖδωροι πνοαὶ τοῦ Παραδείσου,
 Τὰ καθαρὰ καὶ δικυγῆ ἐκείνα ὕδατά σου,
 Ἄ χύνουν τὰ Ἀπέννινα εἰς τὰς τερπνάς ἀκτὰς σου!
 Τὸν ἰδικόν σου ἀγαπᾷ αἰθέρα ἡ σελήνη,
 Καὶ φῶς εἰς τὰς κλιτύας σου φῶς λάμπον διαχύνει.
 Ἐνῶ δ' αὐταὶ εὐφραίνονται ἐν μέσῳ ἀμπελώνων,
 Αἱ πεδιάδες βριθούσαι οἴκων καὶ ἐλαιῶνων
 Γλυκείας ἀναπέμπουσι τερπνάς ὀσμάς μυρίας,
 Ἀνθέων θυμιάματα εἰς σφίρας αἰθερίας.
 Καὶ σὺ τὸ ἄσμα ἤκουσας, σὺ πρώτη, Φλωρεντία,
 Δι' οὗ τοῦ Δόντου ἔπαυσεν ἡ εὐγενὴς μανία,
 Καὶ σὺ γονεῖς ἐχάρισας καὶ γλώσσαν εἰς ἐκείνον, (5)
 Ὅστις τὸν ἔρωτα γυμνὸν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων
 Εἰς κάλυμμα λευκότατον ἐντέχνως περιβάλλει,
 Ὅπως ἀγνὸν δεχθῆ αὐτὸν ἡ μητρικὴ ἀγκάλη. (6)

(1) Τοῦ Νικολάου Μακκιαβέλλη.

(2) Τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

(3) Τοῦ Γαλιλαίου.

(4) Τοῦ Νεύτωνος.

(5) Τὸν Πετράρχην.

(6) Ἐννοεῖ τὴν αὐράνιον Ἀφροδίτην.

Ἄλλ' ἔτι περισσότερο σὲ λέγω μακαρίαν,
 Διότι συνηγμένας σὺ κρατεῖς εἰς ἐκκλησίαν
 Τὰς δόξας τὰς ἰταλικὰς, καὶ ἴσως καὶ τὰς μόνας,
 Ἐφ' ἧς δὲν σοῦ ἀπέτρεψαν αἱ ἄλπεις τοὺς ἀγῶνας,
 Καὶ αὐτὴ ἡ προσωρινὴ τῶν ἄλλων εὐτυχία,
 Ἡ τύχη ἡ ἀνθρώπινος, ἡ Παντοδυναμία,
 Ἄσπλάγχχνως σοῦ ἀφῆρσαν ὅπλα, βωμοὺς καὶ κτήσεις,
 Καὶ ἄλλο δὲν σοὶ ἄφησαν εἰμὴ τὰς ἀναμνήσεις.

Ἐὰν δὲ δόξης καὶ χαρᾶς συλλάβωσιν ἐλπίδα
 Διὰ τρύτην τὴν δύστηνον πλὴν προσφιλῆ πατρίδα
 Ὅσαι μισοῦσι τὰ δεσμὰ ψυχῆ τῆς Ἰταλίας,
 Θὰ ἀρυσθῶσιν οἰωνοὺς ἐντεῦθεν καὶ μαντείας.

Εἰς ταῦτα δὲ τὰ μάρμαρα ἐκάθητο πλησίον
 Ὁ Βίκτωρ (1) ἐμπνεόμενος· κατὰ τῶν ἐφεστίων
 Θεῶν αὐτοῦ ἀγανακτῶν μονήρης ἐπλανᾶτο
 Ἐκεῖ ὅπου ἀτάραχος ὁ Ἄρνος ἐκοιμᾶτο,
 Τὸ βλέμμα στρέφων σιγηλὸς μετὰ μελαγχολίας
 Εἰς πεδιάδας, εἰς ἀγροὺς, εἰς σφαίρας αἰθερίας.
 Καὶ ἐπειδὴ ζῶσα ψυχὴ ἢ πάλλουσα καρδία
 Νὰ παύσῃ τὰς πικρίας του ἐφάνη οὐδεμία,
 Ἐκάθητο ἐδῶ ὠχρὸς ὡς ἄνθρωπος ἐκπνέων,
 Ἀλλὰ ἐλπίδα μυστικὴν ἐκ τοῦ προσώπου πνέων.
 Καὶ νῦν μετὰ τῶν ἄλλων ζῆ εἰς τὴν ἀθανασίαν,
 Τὰ δὲ ἑστᾶ του φρίττουσιν ἀπὸ φιλοπατρίαν.
 Ἄχ! ναί, ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἐκείνης ἡρεμίας
 Λαλεῖ Θεὸς, θαυματουργὸς πολέμων καὶ ἀνδρίας,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Περσῶν αἱματηρὸν ἀγῶνα
 Ἐδόξασε τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖ εἰς Μαραθῶνα,
 Ὅπου κατόπιν ἤγειραν μνημεῖα αἱ Ἀθῆναι
 Εἰς τὰ γενναῖα τέκνα τῶν. Ἐνθουσιῶδες εἶναι
 Ὅποταν διασχίζῃ τις τὸ κύμα τῆς Εὐβοίας (2)
 Καὶ βλέπῃ εἰς τὸ ἀχανὲς νυκτερινῆς σκοτίας

(1) Ὁ Ἀλφίερης.

(2) Κατὰ Πausανίαν.

Μυρίους ἀπαστρέπτοντας σπινθῆρας ἀπὸ κράνη,
 Καὶ ξίφη συγκρούμενα ὡς νὰ μὴ ἦτο πλάνη,
 Συνάμα δὲ πυρᾶς, ἀτμούς πυρίνους ἐκπεμπούσας,
 Ὡς καὶ σκιὰς πολεμικὰς εἰς πόλεμον σπευδούσας,
 Σπινθηροβόλον ὀπλισμὸν φερούσας ἐκ σιδήρου·
 Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τοῦ ζοφεροῦ ἀπείρου
 Ἀκούεται ὁ θόρυβος φαλάγγων κινουμένων
 Ὑπὸ σαλπύγγων ἤχηρῶν ἐκεῖ προσκαλουμένων,
 Καὶ μέγας κρότος φοβερὸς κελήτων καλπαζόντων
 Τὰ κράνη καὶ τὰς κεφαλὰς πατούντων τῶν θνησκόντων,
 Συνάμα δὲ ἀλαλαγμὸς, κλαυθμὸς καὶ ὕμνωδιᾶ
 Καὶ τῶν Μοιρῶν ἡ πένθιμος ἐκείνη θρηνωδιᾶ.

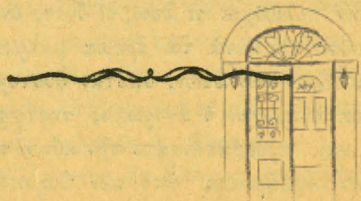
Σὺ εὐτυχῆς, Ἰππόλυτε, σὺ, ὅστις τὴν εὐρείαν
 Ἀνέμων καὶ ὠκεανῶν διέτρεξας πορείαν!
 Ἄν ὁ πρῶτεύς σου ἔτυχε νὰ εὐρέσῃ τὰ ἱεῖα
 Πρὸς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀρχαῖα μεγαλεῖα
 Καὶ γεγονότα ἐνδοξὰ θὰ ἤκουσας ἠχοῦντα
 Εἰς τὸν λαμπρὸν Ἑλλήσποντον τὸν ξένον προσκαλοῦντα,
 Καὶ μυκαμένην λυσσῶδῶς τὴν ἄμπωτιν εἰσθέως,
 Τὰ ὅπλα μεταφέρουσιν τοῦ Θεῖου Ἀχιλλέως,
 Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται νεκρὸς δόξης ἀρχαίας
 Εἰς τῆς Τρωάδος τὰς ἀκτὰς ἀπατηθεὶς ὁ Αἴας.
 Ἄν ἡδικήθη δὲ ποτὲ ἐν τῇ ζωῇ γενναῖος,
 Τὴν εὐκλειαν ὁ θάνατος κληροδοτεῖ δικαίως.
 Οὐδὲ τὸ πολυμήχανον ἐξόχου διανοίας,
 Ἡ τόση ὑποστήριξις βασιλικῆς εὐνοίας
 Διέσωσαν τὰ δυσχερῶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς
 Κτηθέντα ὅπλα (1) τοῦ νεκροῦ Πηλεΐδου Ἀχιλλέως,

(1) Τὰ ὅπλα, ἅτινα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις πρῶτιστε δι' ἐκεῖνον, ὅστις γενναϊότερον θὰ ὑπερήσπιζε τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς ἐναντίον τῶν Τρώων. Πλὴν ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, κατὰρθεύσας ἐπὶ τὴν ἀκτὴν τὰ περιὼν λόγος ὅπλα, ἐνῶ ταῦτα ἀνήγον εἰς τὸν Αἴαντα, ὃν ὕστερον ἐδικαίωσαν οἱ καταχθόνιοι θεοί.

Ἄφοῦ ἡ κατ' αὐτοῦ ὀργὴ θεῶν καταχθονίων
 Κατέστρεψε μὲ λαίλαπα τὸ ἔρημόν του πλοῖον.
 Ἄλλὰ ἐμὲ, ὃν οἱ καιροὶ μακρὰν καθοδηγοῦσι,
 Καὶ πόθοι δόξης εἰς πολλοὺς λαοὺς μὲ προσκαλοῦσι,
 Ἐμὲ νῦν ἅς ἐκλέξωσιν ἐκ τῶν ψυχρῶν μνημείων
 Ὅπως καλέσω τὰ ὄσ' ἄνομαστῶν ἀνδρείων.
 Ω, δὲν θὰ μοι τὸ ἀρνηθῶν αἰ θελκτικαὶ μας Μοῦσαι,
 Αἰ τὴν καρδίαν τῶν θνητῶν, τὸν νοῦν ζωογονοῦσαι.
 Ναί, αὐταὶ κάθηνται φρουροὶ ἐπὶ τῶν μαυσαλείων,
 Ὅποταν δὲ διὰ ψυχρῶν πτερύγων ἀπαισίω
 Ὁ χρόνος καὶ τὰ ὕστατα λείψανα ἀφανίσῃ
 Εἰς τὰς ἐρήμους θελκτικὸν τὸ ἄσμα θὰ ἠχῆσῃ
 Πολλῶν παρλένων προσφιλῶν τοῦ ὄρου Ἑλικῶνος,
 Τόσον γλυκὺ, ὥστε ἐὰν ἐτῶν μυρίων χρόνος
 Παρέλθῃ ὅλος ἄφωνος, ἄρκει νὰ ἀντηχῆσῃ,
 Ὅπως αἰῶνων τὴν σιγὴν τὸ ἄσμα τῶν νικήσῃ.
 Καὶ τώρα εἰς τὸ τραφικὸν ἐρημωθὲν πεδίον
 Ἐξέχει χάρος ἱερὸς ἐν μέσῳ ἐρειπίων.
 Εἰς τοῦτον, συζευχθεὶς ὁ Ζεὺς τὴν Νύμφην του, ἀφίχθη,
 Ἐξ ὧν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ Δάρδανος, παρήχθη,
 Εκείνος δὲ παρήγαγε τὴν πόλιν Δαρδανίαν,
 Τὴν Ῥώμην, τοὺς πεντήκοντα θαλάμους καὶ τὴν Τροίαν.
 Καὶ ἡ Ἥλέκτρα τὴν φωνὴν ἀκούσασα ἠχοῦσαν
 Τῆς Μοίρας μυστηριωδῶς ἐκείνην προσκαλοῦσαν
 Ἐκ τῶν ἀδρῶν, τῶν μαγικῶν ζεφύρων τῆς ἡμέρας,
 Εἰς ἄσματα ψαλλόμενα εἰς ἠλυσίους σφαίρας,
 Ἀνέπεμψε γονυκλινῆς εὐχὴν ἐν ἀγωνίᾳ,
 Εὐχὴν ὑστάτην τὸν θεὸν παρακαλοῦσα Δία.
 Ἐὰν ἀπέβησαν εἰς σέ, τῷ ἔλεγεν, ἠδεΐαι,
 Καὶ δὲν ἐλησμονήθησαν αἰ τόσαι μας θωπεΐαι,
 Ἄν ἐνθυμῆσαι τὰς τερπνάς ἐκεῖνας ἀγρυπνίας,
 Τὴν κόμην μου καὶ τὴν μορφήν, τοὺς κτύπους τῆς καρδίας,
 Καὶ ἂν ὡς γέρας ὕστατον αὐτὸ μοι ἀπομένῃ,
 Διότι τὸ διέταξε σκληρῶς ἡ Βίμαρμένη,
 Ὡς ῥίψε ἐν τούτῳλάχιστον, ἐν ἐλέμῳ συμπαθειῶν

Ἐξ οὐρανοῦ τὴν φίλην σου ζητῶν μετ' εὐσπλαγχνίας,
 Καὶ οὕτω τῆς Ἥλέκτρας σου ἡ φήμη θέλει ζήσει.
 Ἄφοῦ ἄφθονα δάκρυα ἡ Νύμφη εἶχε χύσει,
 Προσευχομένη οὕτω πως ἐπέρασε τὸν βίον,
 Ὁ δὲ Ὀλύμπιος θεὸς ἐκ τῶν ἐπουρανίων
 Ἐστέναζε καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν τὴν θεῖαν
 Σταλάζων ἐκ τῆς κόμης του ἀφθόνως ἀμβροσίαν,
 Ἴνα τὸ σῶμα τὸ νεκρὸν τῆς Νύμφης ἐξαγνίσῃ,
 Ἀσπίλον δὲ καὶ ἱερὸν μνημεῖον τῇ χάρισῃ.
 Ὁ Ἐρεχθεὺς κεῖται ἐκεῖ μετὰ ἐργώδη βίον,
 Καὶ τοῦ δικαίου βλέπει τις τοῦ Ἰλλίου τὸ μνημεῖον.
 Ἐκεῖ τὴν κόμην λύουσαι μετὰ παλμῶν καρδίας
 Καὶ μετὰ συγκινήσεως αἰ σύζυγοι τῆς Τροίας
 Καὶ αἰ μητέρες ἔντρομοι ἀπηύχοντο ματαίως
 Τὸ τέλος, ὃ ὑπέστησαν οἱ ἄνδρες τῶν μοιραίως.
 Εἰς τῆς Κασσάνδρας δὲ ἐκεῖ τὰ σέρινα ἐνδομύχως
 Κατατροφὰς προέλεγε φωνῆς ὑψίστης ἤχος,
 Ἀγγέλλων τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τοῦ Ἰλίου.
 Ἐκείνη δὲ οἰσρήλατος ἐξ ἔρωτος πατρίου
 Ὡδήγει ὑπὸ ἔρημον σκιὰν τοὺς ἀπογόνους
 Τῆς ὀρφανῆς καρδίας τῆς διδάσκουσα τοὺς γόνους,
 Καὶ ἔλεγε δακρύουσα ὀπότεν ἐπιτρέψῃ
 Ὁ Οὐρανὸς τίς ἐξ ὑμῶν ἐδῶ νὰ ἐπιτρέψῃ,
 Ἐξ Ἄργου, ὅπου κέλητας τοῦ τέκνου τοῦ Τυδέως
 Θὰ βόσκητε καὶ τοῦ κλεινοῦ Λαέρτου, φεῦ! ματαίως,
 Ματαίως θὰ ζητήσητε τὴν μήτρικὴν σας χώραν,
 Καὶ θέλετε καταρασθῆ τὴν φρικαλέαν ὥραν,
 Ἥτις τοῦ Φοίβου ἔκαυσε τὰ τεῖχη τῶν φρουρίων
 Καπνίζοντα, φλεγόμενα ἐν μέσῳ ἐρειπίων.
 Πλὴν πολιοῦχοι οἱ θεοὶ, οἱ ὄντες ἐν τῇ Τροίᾳ,
 Θὰ ἐνοικῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μνημεῖα,
 Καὶ εἶναι δῶρον τῶν θεῶν, ὀπότεν δυστυχῆσῃ,
 Ἄν ὄνομα ἀγέρωχον ὁ ἄνθρωπος τηρήσῃ.
 Καὶ σὲ, ναί, προστατεύσατε τὴν κόμην τῶν Πατέρων,
 Φοίνιξ καὶ κυπαρίσσοι ὑπὸ τῶν θυγατέρων

Τοῦ βασιλέως τοῦ κλεινοῦ Πριάμου φυτευθεῖσαι !
Ὦ! πόσον θὰ αὐξάνητε σεῖς τότε ποτισθεῖσαι.
Ἐπὶ δακρύων φλογερῶν περιαλοῦς χηρείας
καὶ τῆς ἀπορφανεύσεως τῶν γυναικῶν τῆς Τροίας!
καὶ ὅστις ἐκ τῶν κλάδων σας τὸν πέλεκυν ἐκτρέψη,
καὶ τὴν ὄργην κατακτητοῦ γενναίως ἀποτρέψη,
ὅλ' αἰσθανθῆ ἐκλείπουσαν τοῦ πένθους τὴν πικρίαν,
καὶ θὰ ἐγγίση τὸν βωμὸν ψυχὴν ἔχων ἁγίαν.
Ὦ ναί, σεῖς, προστατεύσατε τὴν κόνιν τῶν Πατέρων!
Πολλάκις θὰ προσέρχεται τυφλὸς ἐπαίτης γέρον,
καὶ σεῖς θὰ ἴδητε αὐτὸν τοὺς τάφους ψηλαφοῦντα,
Ἐντὸς των εἰσερχόμενον, περιπαθῶς ζητοῦντα
τὰς λάρνακας νὰ ἀσπασθῆ καὶ ταύτας ἐρωτῶντα.
τὰ ἄντρα θὰ κροτήσωσι ταραχῶδῶς βοῶντα,
Θέλουσι δὲ διηγηθῆ ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα
Ὅτι ἀνέστη δις, καὶ δις ἀπέθανεν ἡ Τροία,
Ἄνεστη δὲ ἀγέρωχος ἐπὶ ὁδῶν ἀφώνων
λαμπρῶς ἐξωραίσασα τὸ γέρας τῶν ἀγώνων,
Ὅπερ μοιραίως ἔλαβον τὰ τέκνα τοῦ Πηλέως.
Ὁ ὑψιπέτης ἀοιδὸς, τῶν ποιητῶν τὸ κλέος,
τὰς δυστυχεῖς τρύτας ψυχὰς ἀφοῦ παρηγορήση,
τοὺς βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν θὰ ἀπαθανάτιση,
καὶ θὰ δοξάζωνται παντοῦ οἱ ἄνακτες Ἀργεῖοι
εἰς ὅσας χώρας ὁ πατὴρ Ὀκεανὸς ἐγκλείει.
Ἐκεῖ, δὲ ὅπου ἡ Πατρίς εἶναι βωμὸς λατρείας
Μυσταγωγῶν τὰς δι' αὐτὴν αἱματηρὰς θυσίας,
ὅλ' ἕσσης, Ἐκτορ, μέχρις οὗ μὲ φαεινὰς ἀκτῖνας
τοῦ βίου μας ὁ ἥλιος φωτίζει τὰς ὀδύνας.

Σ Ο Ι Ε Τ Α Β Δ Κ Α Ι

ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΓΙΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.Φ11 0006

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

641

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ